

i § 1 ommeldte Samtykke til Eftergjørelse, medmindre Saadant udtrykkeligen er vedtaget.

Har Kunstneren ikke afhændet den i nærværende Paragraph omhandlede Ret, skal denne efter hans Død for et Tidsrum af 30. Aar tilkomme den, hvem han ved Testamente har overdraget samme, i Mangel deraf hans Ægtefælle, efter dennes Død hans Livsarvinger, og hvor saadanne ikke findes, hans Forældre og Søffende i Overeensstemmelse med Arvelovene. Vedtoges eenstemmig med 30 Stemmer.

6) Lovudkastets § 3 (see Anh. A. Sp. 922)

forkastedes med 29 Stemmer mod 7,

hvorved Udvalgets Forslag: at Paragraphen skulde udgaae, var steet Fyldest.

7) Lovudkastets § 4 (see sammesteds), der nu bliver § 3, vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.

8) Lovudkastets § 5 (see sammesteds), hvilken nu bliver § 4, vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer.

Derefter fattes § 7 under Forhandling tiligemed de dertil hørende Ændringsforslag, der findes i Udvalgets Betænkning (Anh. B. Sp. 284), og det af Formanden ved nærværende Mødes Begyndelse anmeldte, der var saalydende:

Forslag af Udvalget:

Deelt Afstemning over hvert af Paragraphens 3de Affnit: Lit. a, b & c.

Ordføreren: Naar Udvalget har tilladt sig at begjære Afstemning over hvert af denne Paragraphs 3 Affnit, er Grunden dertil, at det er meget forskjellige Gjenstande, der her ere samlede under fritagelse fra det Forbud, som det høie Thing har dekretet ved sine Vota. Jeg skal derfor, idet jeg i alt Væsentligt henholder mig til Udvalgets Betænkning, tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger ved hvert af disse Affnit.

Med Hensyn til det første Affnit vil det høie Thing vide, at der er en Meningsforstjel-

i Udvalget, idet Fleertallet har udtalt sig for, at dette Affnit ganske udgik, medens et Mindretal har indstrænket sig til at stille et Ændringsforslag til Udkastris Bestemmelse om, at der fra det almindelige Forbud undtages Gjengivelsen af Kunstværker, som ere opstillede paa offentlige Pladser eller paa Bygningers Ydersider eller de derpaa anbragte kunstneriske Prædiker. Mindretallets Ændringsforslag gaaer ud paa, at en Gjengivelse ad mekanisk Veie ved Fotografi o. s. v. skulde være tilladt, og derimod en Gjengivelse af den Natur, som Lovudkastets § 1 omhandler, en umiddelbar Kopiering, skulde være forbudt. Naar Udvalgets Majoritet ikke deler Lovudkastets Ansættelse, er Grunden væsentlig den, at vi ikke kunne indsee, at der skeer nogen Forandring i Kunstnerens Stilling derved, at det er det Offentlige, der kjøber hans Eiendom, og ikke en privat Mand. Er det en privat Mand, har det høie Thing udtalt sin Villigelse af, at Kunstneren bevarer sin Æneret til Gjengivelsen i de to forskjellige Retninger, hvorom der kan være Tale. Det følger af § 1 og § 2 af Lovudkastet. Naar det Offentlige kjøber et Arbeide af en Kunstner, kjøber det ganske vist kun det Samme som den private Mand, nemlig Retten og Adgangen til den umiddelbare Nydelse af det ved Bestuen. At der i et saadant Kjøb skulde ligge en Berettigelse for det Offentlige eller for Alle og Enhver til at fremsille det Arbeide i Aftryk ved Fotografi eller Lithografi, forekommer idetmindste Udvalgets Majoritet ikke at kunne siges. Vel er det saa, at Arbeidet i en vis Forstand er blevet publici juris, det vil sige, at Adgangen til det er bleven almindelig. Men, er der nu nogen Mening i, at en Kunstner har Krav paa, at hans Arbeider ikke gjengives uden i en værdig Form, saa forekommer det Udvalget, at netop den for Alle og Enhver tilgængelige Adgang aabner Veilighed til Misbrug, og at saaledes netop Arbeidets offentlige Fremstilling turde afgive en ny Grund til at være varsom med at tillade Alle og Enhver at fremsille Arbeidet. Det er ved denne Paragraphs første Affnit unægtelig Kunstens Forbring paa at hævde dens Væresstandpunkt, der forekommer mig at være det Væsentligste. Iøvrigt kan der jo dog heller ikke sees bort fra den Fordeel,